

200701622/1.

Datum uitspraak: 21 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/14089 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 30 januari 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 januari 2002 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, geweigerd aan appellante ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij brief van 28 april 2003 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het daartegen door appellante ingediende beroepschrift doorgezonden aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) teneinde het te behandelen als bezwaarschrift.

Bij besluit van 26 augustus 2005 heeft de minister geweigerd aan appellante ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 23 februari 2006 heeft de minister de tegen de onderscheiden besluiten van 31 januari 2002 en 26 augustus 2005 door appellante gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op 5 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 maart 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

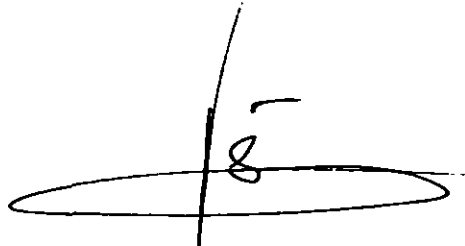
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 juni 2007

382-491.

Verzonden: **21 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen
Sector Bestuursrecht

Kenmerk: AWB 06/14089 BEPTDN A S2

uitspraak: 30 januari 2007

inzake:

geboren
verblijvende te
van Chinese nationaliteit,
IND dossiernummer: 9905.14.8013,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. K.J. Meijer, advocaat te Sint Annaparochie,

tegen:

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. drs. C Georgescu, ambtenaar ten departemente.

Procesverloop

Op 14 mei 1999 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Deze aanvraag is bij beschikking van 31 januari 2002 afgewezen.

Bij eerdergenoemd besluit van 31 januari 2002 heeft verweerder tevens ambtshalve besloten eiseres niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw 2000.

Het door eiseres ingediende beroep van 1 februari 2002, voor zover betrekking hebbende op de aanspraken op een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Leeuwarden bij uitspraak van 1 mei 2003 ongegrond verklaard.

Zaaknummer: AWB 06/14089

2

Voor zover het beroepschrift van 1 februari 2002 mede was gericht tegen de ontzegging van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 heeft de rechtbank dit beroepschrift ter behandeling als bezwaarschrift aan verweerder doorgezonden.

Bij beschikking van 26 augustus 2005 heeft verweerder ambtshalve besloten eiseres niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder een beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op de asielaanvraag. Hiertegen heeft eiseres bij brief van 21 september 2005 bezwaar gemaakt.

Op 9 januari 2006 is eiseres gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij besluit van 23 februari 2006, verzonden op 24 februari 2006, heeft verweerder de door eiseres ingediende bezwaarschriften van 1 februari 2002 en 21 september 2005 ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 16 maart 2006 heeft eiseres beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De gronden van het beroep zijn ingediend op 13 april 2006. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres gezonden en haar in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 28 november 2006. Eiseres is daarbij verschenen bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Algemeen

Gelet op het bepaalde in het Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Scrt. 2006, 247) is de Minister van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode tot 14 december 2006 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken, wiens handelingen en besluiten, voor zover deze tot stand zijn gekomen voor 14 december 2006, rechtens dienen te worden toegerekend aan de Minister van Justitie.

Standpunt van partijen

Uit de verklaringen van eiseres is gebleken dat er sprake is van adequate opvang in China. Eiseres was volgens eigen opgave ten tijde van de asielaanvraag 16 jaar oud. Uit haar verklaringen is gebleken dat zij in haar eigen onderhoud heeft voorzien. Eiseres is werkzaam geweest als schoonmaakster. Dat zij in natura werd betaald, doet niet af aan het standpunt van verweerder dat eiseres in haar land van herkomst niet zelfredzaam kan zijn. Verweerder is van mening dat de afweging van de belangen in het kader van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag tot bescherming van de Rechten van het Kind (verder: IVRK) niet met zich brengt dat aan eiseres een verblijfsvergunning moet worden verleend. De belangen van het kind vormen reeds een eerste overweging bij de inrichting van het ter zake geldende beleid, waaraan het eerst getoetst is. Toetsing van dit beleid heeft uitgewezen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Overigens valt uit de tekst noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK af te leiden dat aan het Verdrag een verdergaande strekking moet worden toegekend dan aan de Nederlandse regelgeving omtrent alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

Zaaknummer: AWB 06/14089

3

Voorts faalt het beroep van eiseres op de artikelen 9 en 10 van het IVRK. Eiseres acht de weigering haar een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen in strijd met artikel 9 IVRK. Zij wordt tegen haar wil van haar kind gescheiden. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar de Memorie van Toelichting bij de goedkeuring van voormeld Verdrag. Ingevolge het eerste lid van artikel 9 IVRK wordt met "scheiding" bedoeld die gevallen waarin een kind door optreden van overheidswege uit zijn gezinssituatie wordt gehaald, omdat het niet in het belang van het kind is om daar nog langer te verblijven. In het vierde lid gaat het om gevallen waardoor anderszins een scheiding tussen ouder(s) en kind teweeg wordt gebracht, zoals inhechtenisneming en gevangenneming. Dat is niet aan de orde. De verdragsverplichting in artikel 10 IVRK laat onverlet dat eisen met betrekking tot inkomen, onderzoek en termijn van indiening van de aanvraag kunnen worden gesteld. Desondanks blijft een humaan gezinsherenigingsbeleid gewaarborgd.

Nu eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdelinge, komt zij ook niet in aanmerking voor een vergunning op grond van voortgezet verblijf.

Verweerder volgt eiseres niet in haar stelling dat verweerder bij het openbare orde beleid gebruik dient te maken van zijn discretionaire bevoegdheid. De psychische omstandigheden waaronder eiseres de diefstal heeft gepleegd, zijn immers reeds bij de strafzaak beoordeeld. Het misdrijf is gepleegd binnen de drie jaar en zes maanden. Toetsing vindt plaats aan het algemene beleid zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (verder: Vc 2000) B1/2.2.4. De conclusie dat aan eiseres geen verblijfsvergunning wordt verleend omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, wordt mitsdien gehandhaafd. Voorts heeft eiseres een beroep gedaan op de inherente afwijkingsbevoegdheid vanwege haar psychische problemen, haar depressie, het feit dat zij onder behandeling staat en haar spijt voor het plegen van de diefstal. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het driejarenbeleid als een sluitstuk moet worden gezien op het toelatingsbeleid. Verweerder ziet niet in dat er sprake is van dusdanige bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig bedoeld beleid zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen voor één of meer belanghebbenden die onevenredig zijn in verhouding met de door bedoeld beleid te dienen belangen.

Evenmin is er sprake van een positieve verplichting om aan eiseres in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM) verblijf toe te staan, nu artikel 8 EVRM bij de ambtshalve toets niet in de beoordeling wordt meegewogen. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: Afdeling) van 3 november 2004. In het kader van het driejarenbeleid bestaat geen bevoegdheid om een verblijfsvergunning in het kader van artikel 8 EVRM te verlenen. Indien eiseres verblijf wenst hier te lande vanwege een medische behandeling, dient zij een aanvraag daartoe in te dienen.

Eiseres komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" en "tijdsverloop in de asielprocedure".

Eiseres heeft in beroep het volgende aangevoerd. Eiseres werd in natura betaald.

Niet gezegd kan worden dat er sprake is van het voorzien in eigen levensonderhoud.

Aan eiseres dient een verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdelinge" te worden verleend welke thans gewijzigd behoort te worden in een verblijfsvergunning met als doel "voortgezet verblijf".

Artikel 9 en 10 van het IVRK gaan er niet alleen om dat het kind niet actief van de ouders gescheiden wordt door deze uit het gezin te halen, maar ook dat het recht op uitoefenen van

Zaaknummer: AWB 06/14089

4

het gezinsleven niet wordt verhinderd. Voorts stelt eiseres dat de driejarentermijn reeds was afgelopen voor het moment dat er sprake zou zijn van een contra-indicatie. Voor zover er wel sprake is van een contra-indicatie, dan is eiseres van mening dat er een contra-indicatie is in de zin van C2/9.3 sub a van de Vc 2000. Er dient aansluiting te worden gezocht bij de glijdende schaal. Voorts zijn de geldende beleidsregels ten onrechte op haar zaak toegepast. Verweerder had er rekening mee had moeten houden dat er ten tijde van het misdrijf sprake was van een psychiatrische stoornis dan wel een stoornis van haar geestelijke vermogens. Na de geboorte van haar kinderen is eiseres in een depressieve gemoedstoestand geraakt. Zij is nu nog steeds onder behandeling. Eiseres is van mening dat daarmee sprake is van verzachtende omstandigheden op grond waarvan het - indien er sprake is van een beleid om haar een contra-indicatie tegen te werpen - van een ongekende hardheid is mede gelet op het feit dat eiseres reeds langdurig in Nederland verblijft en zij voor het overige nimmer enig strafbaar feit heeft gepleegd. Er is voorts sprake van schending van artikel 8 EVRM. Haar kinderen en haar partner hebben de Nederlandse nationaliteit. Verweerder dient gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid.

Overwegingen

In deze procedure dient te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder zich op het standpunt gesteld dat het besluit van 31 januari 2002 geen besluit bevat inzake de aanspraken van eiseres op het beleid aangaande alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Eerst in het besluit van 23 februari 2006 heeft verweerder een besluit genomen op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Tegen dit besluit staat volgens de gemachtigde van verweerder thans bezwaar open. Derhalve dient het beroepschrift voor zover dat ziet op de ambtshalve weigering eiseres een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake alleenstaande en minderjarige vreemdelingen te verlenen, aangemerkt te worden als een bezwaarschrift en dient dit door te worden gezonden aan de IND.

De rechtbank oordeelt als volgt.

In het besluit van 31 januari 2002 heeft verweerder - kort samengevat - overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar geen opvangmogelijkheden zijn in China en dat niet gebleken is dat eiseres niet zelfredzaam zou zijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met deze overweging beoogd een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het beleid inzake alleenstaande en minderjarige vreemdelingen te weigeren. Naar het oordeel van de rechtbank wordt dit bevestigd door het feit dat verweerder in het besluit van 31 januari 2002 het voornemen van 19 december 2001 als ingelast en herhaald heeft beschouwd waarin verweerder gemotiveerd en onder verwijzing naar TBV 2001/34 heeft overwogen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Ten slotte verwijst de rechtbank naar de brief van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden van 28 april 2003 waarin wordt gesteld dat het bestreden besluit van 31 januari 2002 naast het besluit inzake de verblijfsvergunning asiel tevens een besluit inzake een verblijfsvergunning regulier bevat en dat tegen een besluit inzake een verblijfsvergunning regulier eerst bezwaar dient te worden gemaakt. In het besluit van 23 februari 2006 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard. Mitsdien bestaat er naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding het beroepschrift voor zover gericht tegen de weigering eiseres in het

Zaaknummer: AWB 06/14089

5

bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling aan te merken als bezwaarschrift en dit door te zenden aan de IND.

Verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niemand in China heeft en niet naar China terug kan keren. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden van 1 mei 2003, waarin is geoordeeld dat verweerder in redelijkheid geen geloof heeft kunnen hechten aan de door eiseres aangevoerde reden het land te verlaten, te weten de dood van haar vader en de zoektocht naar haar broer. Dit oordeel is in rechte vast komen te staan. Reeds hierom heeft verweerder terecht en op goede gronden overwogen en beslist om eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdende met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling te onthouden.

Verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met tijdsverloop in de asielprocedure

Verweerder heeft zich voorts naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met tijdsverloop in de asielprocedure.

In C2/9 is het door verweerder gevoerde driejarenbeleid (tijdsverloop in de asielprocedure) opgenomen. In C2/9.3 zijn de contra-indicaties uitgewerkt. In casu is in het bijzonder van belang de onder a. opgenomen contra-indicatie: gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Voor de toepassing van deze grond is het tijdstip van het plegen van het delict van belang. Is het delict gepleegd na het verstrijken van de driejarentermijn dan wordt aansluiting gezocht bij het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid, aangezien het driejarenbeleid ziet op de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, zie B1/2.2.4.

Is het delict gepleegd op een moment dat er reeds drie jaar en zes maanden (de normale beslistermijn plus de driejarentermijn) verstreken zijn, dan wordt getoetst aan de glijdende schaal. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk.

Ingevolge B1/2.2.4 Vc 2000 geldt, voor zover relevant, de beleidsregel dat de aanvraag wordt afgewezen indien de vreemdeling terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of er sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. Ook dit beleid acht de rechtbank niet kennelijk onredelijk.

Eiseres heeft op 16 mei 1999 haar asielaanvraag ingediend, zodat de driejarentermijn op 16 mei 2002 is afgelopen. Op 31 juli 2002 heeft eiseres een transactieaanbod met betrekking tot een op 3 juli van dat jaar gepleegde winkeldiefstal aanvaard van 115 Euro. Nu het delict is gepleegd na het verstrijken van de driejarentermijn, maar voordat drie jaar en zes maanden na indiening

Zaaknummer: AWB 06/14039

6

van de asielaanvraag zijn verstreken, heeft verweerder, met toepassing van de beleidsregel als neergelegd in B1/2.2.4. Vc 2000, in redelijkheid eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure kunnen onthouden door te overwegen dat eiseres een gevaar vormt voor de openbare orde.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder de door eiseres in onderhavige zaak aangevoerde omstandigheden in redelijkheid niet heeft kunnen aanmerken als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (verder: Awb). De aangevoerde omstandigheden vormen namelijk een onderdeel van voormeld beleid van verweerder en zijn als zodanig bij de vaststelling van dit beleid betrokken.

Het beroep van eiseres op de bepalingen van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) kan niet slagen. De rechtbank is van oordeel dat uit het IVRK voor wat betreft de onderhavige zaken geen verdergaande verplichtingen voortvloeien dan uit het Nederlandse vreemdelingenrecht en dat dit verdrag overigens geen normen bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar zijn.

Voor zover eiseres een verblijfsvergunning beoogt op grond van andere omstandigheden dan die betrekking hebben op de ambtshalve aan de orde zijnde beperkingen verband houdend met het verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling dan wel het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag, overweegt de rechtbank - onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State - als volgt.

De bevoegdheid van de Minister om in afwijking van de in de artikelen 14, 20, 28 en 33 van de Vw 2000 neergelegde hoofdregel, dat een verblijfsvergunning op aanvraag wordt verleend, een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, is in artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) begrensd tot de in die bepaling limitatief opgesomde beperkingen waaronder verblijf kan worden toegestaan. De beperking verband houdend met gezinshereniging en gezinsvorming staat daarbuiten. Het staat eiseres vrij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier wegens gezinshereniging in te dienen. In dat kader zal - zo nodig - beoordeeld kunnen worden of de weigering van die vergunning in strijd komt met artikel 8 EVRM.

Gezien het voorgaande heeft verweerder in redelijkheid kunnen weigeren eiseres een verblijfsvergunning regulier op grond van andere omstandigheden dan die betrekking hebben op de ambtshalve aan de orde zijnde beperkingen te verlenen.

Hetgeen eiseres overigens in beroep heeft aangevoerd, kan evenmin leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor vergoeding van het betaalde griffierecht of veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 06/14089

7

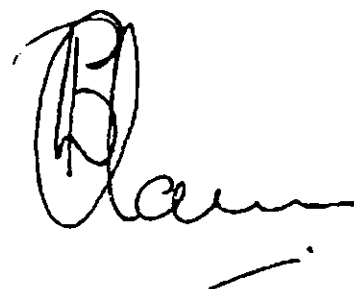
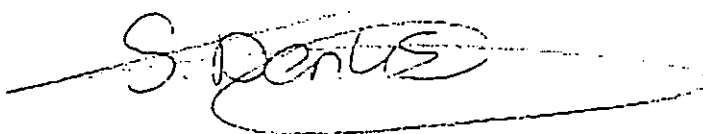

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door W.P. Claus en in het openbaar uitgesproken op 30 januari 2007 in tegenwoordigheid van mr. S. Derks als griffier.

Afschrift verzonden: - 5 FEB 2007

~~VOOR AFSCHEIDT CONFORM
DE WET VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE~~

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN 1329	
- 5 MRT 2007 B	
ZAAKNR.	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

ADVOCAAT & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

Sint Annaparochie, 5 maart 2007

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

Namens _____ geboren op _____ en van Chinese nationaliteit, thans
wonende te _____ aan het _____ te dezer zake woonplaats kiezende te
Sint Annaparochie aan de Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat mr. K.J.
Meijer, die te dezer zake door _____ voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is aange-
teld en als zodanig optreedt om namens _____ voornoemd hoger beroep in te stellen, deel ik u
hierbij mee dat ik heden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door _____ voornoemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 30 januari 2007, aan haar (te dezer zake)
bepaaldelijk gevolmachtigde verzonden op 5 februari 2007, van de vreemdelingenkamer van
de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Assen met registratienummer Awb 06/14089
waarbij het namens appellante ingediende beroepschrift d.d. 16 maart 2006, gericht tegen de
beschikking van verweerder d.d. 23 februari 2006, -waarbij de namens appellante ingediende
bezwaarschriften d.d. 1 februari 2002 en 21 september 2005 ongegrond zijn verklaard, onge-
grond is verklaard.

Grief I

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de recht-
bank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "In het besluit van 31 januari 2002 heeft ver-
weerder - kort samengevat - overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor
haar geen opvangmogelijkheden zijn in China en dat niet gebleken is dat eiseres niet zelfred-
zaam zou zijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met deze overweging be-

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

coogd een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het beleid inzake alleenstaande en minderjarige vreemdelingen te weigeren. Naar het oordeel van de rechtbank wordt dit bevestigd door het feit dat verweerder in het besluit van 31 januari 2002 het voorstellen van 19 december 2001 als ingelast en herhaald heeft beschouwd waarin verweerder gemotiveerd en onder verwijzing naar TBV 2001/34 heeft overwogen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Ten slotte verwijst de rechtbank naar de brief van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden van 28 april 2003 waarin wordt gesteld dat het bestreden besluit inzake een verblijfsvergunning regulier eerst bezwaar dient te worden gemaakt. In het besluit van 23 februari 2006 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard. Mitsdien bestaat er naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding het beroepschrift voor zover gericht tegen de weigering eiseres in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houden met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling aan te merken als bezwaarschrift en dit door te zenden aan de IND."

Toelichting: Appellante heeft gedurende de procedure gesteld dat het feit dat zij het paspoort waarvan zij gebruik maakte tijdens haar reis naar Nederland telkens weer (na controle) aan de reisagent moest afgeven een afdoende verklaring is geweest voor het feit dat zij niet in staat is geweest om geen identiteit- en/of nationaliteitsdocument af te kunnen geven. Daarnaast was appellante gedurende haar reis danwel reizen geheel afhankelijk van de reisagent aangezien deze van alle procedures en gebruiken op de hoogte was en bovendien voor het valse dan wel vervalste paspoort had gezorgd zodat dit feitelijk zijn eigendom was. Daarnaast heeft appellante aangegeven dat zij nimmer een paspoort in haar bezit heeft gehad dan wel aangevraagd. Dat appellante daarnaast geen indicatief bewijs van de treinreis van Duitsland naar Nederland heeft kunnen overleggen heeft appellante reeds uitvoerig uitgelegd, namelijk zij had geen geld voor een kaartje en had zich daarom in het toilet verstopte. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd.

Grief II

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niemand in China heeft en niet naar China terug kan keren. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden van 1 mei 2003, waarin geoordeeld is dat verweerder in redelijkheid geen geloof heeft kunnen hechten aan de door eiseres aangevoerde reden het land van herkomst te verlaten, te weten de dood van haar

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

vader en de zoektocht naar haar broer. Dit oordeel is in rechte vast komen te staan. Reeds hierom heeft verweerder terecht en op goede gronden overwogen en beslist om eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verband houdende met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling te onthouden."

Toelichting: Appellante stelt dat gedurende haar procedures niet is gebleken dat er in het land van herkomst uitgebreide mogelijkheden voor adequate opvang van minderjarigen aanwezig was. De beleidswijziging met betrekking tot het beleid aangaande Chinese alleenstaande minderjarige vreemdelingen was gebaseerd op een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken waarvan door verweerder werd beweerd dat deze qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand was gekomen en inhoudelijk inzichtelijk was. Zoals echter terecht door appellante is gesteld, was het ambtsbericht destijds niet meer dan een momentopname en viel het niet uit te sluiten dat de wees- en opvangtehuizen welke destijds ten behoeve van het ambtsbericht door afgevaardigden van de Nederlandse autoriteiten zijn bezocht van te voren door de Chinese autoriteiten grondig op deze bezoeken waren voorbereid en geprepareerd althans het was zeer onwaarschijnlijk dat men deze instellingen zonder aankondiging vooraf zou kunnen hebben bezocht. De grote vraag was dan ook in hoeverre verweerder op de juistheid van het ambtsbericht mocht vertrouwen bij het besluit om het beleid terzake Chinese AMA's te wijzigen dan wel in hoeverre de Chinese autoriteiten de uitkomst van het ambtsbericht hebben gemanipuleerd door de omstandigheden in de wees- en opvangtehuizen veel mooier te laten lijken dan deze in werkelijkheid waren. Concluderend stelt appellante dan ook dat er voor haar geen adequate opvang is geweest in het land van herkomst en dat ook nimmer gebleken is welke instelling haar deze opvang zou hebben moeten bieden. Appellante heeft derhalve dan ook gedurende haar procedures terecht gesteld dat haar ten onrechte een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling is onthouden. Voor het overige merkt appellante op dat het feit dat zijn in China als schoonmaakster heeft gewerkt, niet een kwestie van leven, maar van overleven is geweest; zij moest wel werken om aan eten te kunnen komen. Gedurende de procedures van appellante is nimmer gebleken dat zij zich zou hebben kunnen handhaven indien zij naar het land van herkomst terug zou zijn gegaan. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd.

Grief III

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Verweerder heeft zich voorts naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier verband houdend met tijdsverloop in de asielprocedure.

In C2/9 is het door verweerder gevoerde driejarenbeleid (tijdsverloop in de asielprocedure) opgenomen. In C2/9.3 zijn de contra-indicaties uitgewerkt. In casu is in het bijzonder van

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

belang de onder a. opgenomen contra-indicatie: gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Voor de toepassing van deze grond is het tijdstip van het plegen van het delict van belang. Is het delict gepleegd na het verstrijken van de driejarentermijn dan wordt aansluiting gezocht bij het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid, aangezien het driejarenbeleid ziet op de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, zie B1/2.2.4.

Is het delict gepleegd op een moment dat er reeds drie jaar en zes maanden (de normale beslistermijn plus de driejarentermijn) verstreken zijn, dan wordt getoetst aan de glijdende schaal. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk.

Ingevolge B1/2.2.4. Vc 2000 geldt, voor zover relevant, de beleidsregel dat de aanvraag wordt afgewezen indien de vreemdeling terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of er sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. Ook dit beleid acht de rechtbank niet kennelijk onredelijk.

Eiseres heeft op 16 mei 1999 haar asielaanvraag ingediend, zodat de driejarentermijn op 16 mei 2002 is afgelopen. Op 31 juli 2002 heeft eiseres een transactieaanbod met betrekking tot een op 3 juli van dat jaar gepleegde winkeldiefstal aanvaard van 115 Euro. Nu het delict is gepleegd na het verstrijken van de driejarentermijn, maar voordat drie jaar en zes maanden na indiening van de asielaanvraag zijn verstreken, heeft verweerder, met toepassing van de beleidsregel als neergelegd in B1/2.2.4 Vc 2000, in redelijkheid eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure kunnen onthouden door te overwegen dat eiseres een gevaar vormt voor de openbare orde.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder de door eiseres in onderhavige zaak aangevoerde omstandigheden in redelijkheid niet heeft kunnen aanmerken als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (verder: Awb). De aangevoerde omstandigheden vormen namelijk een onderdeel van voormeld beleid van verweerder en zijn als zodanig bij de vaststelling van dit beleid betrokken.

Het beroep van eiseres op de bepalingen van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) kan niet slagen. De rechtbank is van oordeel dat uit het IVRK voor wat betreft de onderhavige zaken geen verdergaande verplichtingen voortvloeien dan uit het Nederlandse vreemdelingenrecht en dat dit verdrag overigens geen normen bevat die zonder nadere uitwerking in de nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar zijn."

Toelichting: Met betrekking tot de vermeende contra-indicatie stelt appellante dat zij bij haar standpunt blijft dat de 3-jarentermijn reeds was afgelopen voor het moment waarop er sprake zou kunnen zijn van een dergelijke contra-indicatie. Bovendien diende te worden meegewogen dat er, indien en voor zover er inderdaad sprake was van een contra-indicatie, aldus sprake

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

ke was van een contra-indicatie in de zin van C2/9.3, sub a, van de Vreemdelingencirculaire zodat er derhalve aansluiting dient te worden gezocht bij de afglijdende schaal. Bovendien stelt appellante dat, nu zij het strafbare feit heeft gepleegd in een periode waarin zij onder hoge psychische druk stond danwel (tijdelijk) het slachtoffer is geweest van een psychiatrische stoornis althans een stoornis van haar geestelijke vermogens, de geldende beleidsregels ten onrechte door verweerder op haar procedure(s) zijn toegepast althans dat dit een verzachtende omstandigheid is welke appellante in grote mate diende te worden toegekend danwel dat het van een ongekennde hardheid zou zijn indien de beleidsregels onverkort toegepast bleven. Immers, appellante is na de geboorte van zowel haar eerste als tweede kind in een depressieve gemoedstoestand komen te verkeren gedurende welke periode zij toen de winkeldiefstal heeft gepleegd. Appellante stelt dat dit verzachtende omstandigheden zijn geweest op grond waarvan het van een ongekennde hardheid was, mede gelet op het feit dat eiseres reeds langdurig in Nederland verblijft en zij voor het overige nimmer meer enig strafbaar feit heeft gepleegd, om haar een verblijf in Nederland te ontzeggen. Appellante is aangezegd dat zij uit Nederland zou moeten vertrekken. Dit handelen althans hetgeen appellante zou moeten doen is van overheidswege opgelegd danwel een voortvloeiende uit het door verweerder toegepaste beleid geweest, echter, de Nederlandse autoriteiten zouden er ook voor hebben kunnen kiezen om aan appellante een verblijfsvergunning te verlenen. Door appellante ook nu nog altijd een verblijfsvergunning te onthouden dreigt appellante het slachtoffer te worden van een schending van artikel 8 EVRM hetgeen in strijd is met internationaal recht. Bovendien heeft appellante nadrukkelijk naat voren gebracht dat zowel haar kinderen als haar partner de Nederlandse nationaliteit hebben zodat er voldoende redenen aanwezig zijn voor verweerder om gebruik te maken van de tot hem beschikking staande discretionaire bevoegdheid danwel artikel 4:84 van de Awb.

Voorts merkt appellante op dat juist ten aanzien van artikel 4:84 Awb de normen terzake artikel 8 EVRM kunnen worden meegewogen, namelijk dat er sprake is van inmenging in het uitoefenen van het recht op gezinsleven temeer daar appellante moeder is van twee minderjarige kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben. Bovendien verblijft eiseres, weliswaar zonder in het bezit te zijn van een verblijfsvergunning doch desalniettemin rechtmatig, sinds mei 1999 in Nederland zodat er weldegelijk sprake is van inmenging in het gezinsleven. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd.

Grief IV

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Voor zover eiseres een verblijfsvergunning beoogt op grond van andere omstandigheden dan die betrekking hebben op de ambtshalve aan de orde zijnde beperkingen verband houdend met het verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling dan wel het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaan-

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

vraag, overweegt de rechtbank - onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State - als volgt.

De bevoegdheid van de Minister om in afwijking van de in artikelen 14, 20, 28 en 33 van de Vw 2000 neergelegde hoofdregel, dat een verblijfsvergunning op aanvraag wordt verleend, een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, is in artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) begrensd tot de in die bepaling limitatief opgesomde beperkingen waaronder verblijf kan worden toegestaan. De beperking verband houdend met gezinshereniging en gezinsvorming staat daarbuiten. Het staat eiseres vrij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier wegens gezinshereniging in te dienen. In dat kader zal - zo nodig - beoordeeld kunnen worden of de weigering van die vergunning in strijd komt met artikel 8 EVRM."

Toelichting: Appellante merkt op dat zij reeds een procedure met betrekking tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier wegens gezinshereniging heeft gevoerd althans appellante heeft een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf bij partner' ingediend. Echter, in deze procedure wordt appellante eveneens tegengeworpen dat zij een gevaar voor de openbare orde zou vormen en de omstandigheid dat zijn niet over een geldige mvv, overeenkomstig het beoogde verblijfsdoel, in haar bezit heeft. Kortom, op voorhand staat reeds vast dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier wegens gezinshereniging geen succes zal hebben ondanks het feit dat appellant twee minderjarige kinderen heeft met haar partneren dat dezen de Nederlandse nationaliteit hebben. Appellante stelt dan ook dat de aan haar tegengeworpen contra-indicatie en de daaruit voortvloeiende toepassing van de beleidsregels van zodanige aard is dat deze toepassing, door deze onverminderd strikt toe te passen, in strijd is met de positieve verplichting welke er in het kader van artikel 8 EVRM op de Nederlandse autoriteiten rust, zeker nu, gelet op de minimale aard van het strafbare feit en de verzachtende omstandigheden waaronder deze heeft plaatsgevonden, het onthouden van een verblijfsvergunning een ten onrechte inmenging is op het recht op het uitoefenen van gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 EVRM (en artikel 9 van het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van het Kind). Bovendien is het, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, niet te verantwoorden dat appellante voor een langere periode van hen zal worden gescheiden omdat zij in het land van herkomst de uitkomst van een eventuele mvv-aanvraag zou moeten afwachten althans dit is in strijd met de billijkheid en redelijkheid en getuigt van een ongekennde hardheid ten aanzien van de rechten en belangen van de minderjarige kinderen. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd.

Grief V

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Hetgeen eiseres overigens in beroep heeft aangevoerd, kan evenmin leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER -

Het beroep is derhalve ongegrond."

Toelichting: Appellante verwijst hierbij naar de toelichting op grief I t/m IV, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig mede dient te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief V. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd.

REDENEN waarom appellante zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om:

1. het hoger beroep d.d. 1 maart 2007 gegrond te verklaren en rechtdoende;
2. de in dit hoger beroep bestreden uitspraak d.d. 5 februari 2007 te vernietigen;
3. het beroepschrift d.d. 16 maart 2006 gegrond te verklaren;
4. de bestreden beschikking van verweerder d.d. 23 februari 2006 te vernietigen en rechtdoende;
5. te bepalen dat aan appellante een verblijfsvergunning regulier in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, zal behoren te worden verleend;
6. te bepalen dat aan appellante een verblijfsvergunning regulier in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, verband houdend met tijdsverloop in de asielprocedure, zal behoren te worden verleend;
7. de Staat te veroordelen in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten van appellante voor rechtsbijstand en griffierecht.

Hoopgachtend,

mr. K. J. Meijer

bijlage: uitspraak rechtbank Assen d.d. 5 februari 2007 (Awb 06/14089)